

svitovomu poriadku / R.Kagan; per. z angl. J.Chajkovskogo, G.Bezuh. – Lviv, 2004. – 134 s.

2. Linkavichus L. Politika sosiedstva Evropejskogo Sojuza po otnosheniu k Ukrainie / L.Linkavichus // Obzor litovskoj vnieshnjej politiki. – 2008. – № 20. – S. 64–91.

3. Prodi R. Zadum objednanoji Evropy / R.Prodi. – K., 2002. – 140 s.

4. Russkij arhipelag [Elektronnyj resurs] / Oficialnyj sayt. – Rezym dostupa: <http://www.archipelag.ru>.

5. Sydoruk T. V. “Mjaka syla” Rosii jak protyvaga evropeizacijnomu vplyvu ES v Ukraini / T.V. Sydoruk // Gileja: naukovyj visnyk: zb. nauk. prac. – K., 2011. – Specvyp. – S. 506–511.

6. Shapovalova O. Europejski transformacii – ukrajinski dylemy / O.Shapovalova // Zovnishni spravy. – 2011. – № 3. – S. 36–40.

7. Sherr Dz. Ukrajina–Rosija–Europa: otrujenyj trykutnyk // Dzerkalo tyznia. – 2013. – № 47. – 13–20 grudnia.

8. Lynch D. Communicating Europe to the World: What Public Diplomacy for the EU?: EPC Working Paper / D.Lynch. – November 2005. – № 21. – 48 p.

9. Nye J. Soft Power: The Means to Success in World Politics / J.Nye. – New York: Public Affairs, 2004. – 328 p.

10. Popescu N. The Limits of Enlargement-lite: European and Russian Power in the Troubled Neighbourhood: Policy Report / N.Popescu, A.Wilson; European Council on Foreign Relations. – London. – June 2009. – 69 p.

11. Solonenko I. A Ukrainian Perspective on the EU–Russia Relationship / I. Solonenko // Searching for New Momentum in EU–Russia Relations / A.Duleba (ed.). – Bratislava: Slovak Foreign Policy Association, 2009. – P. 177–210.

12. Solonenko I. The EU’s “Transformative Power” towards the Eastern Neighbourhood: the Case of Ukraine [Electronic resource] / I.Solonenko. – August 2010. – 30 p. – Access mode: http://www.jep-berlin.de/fileadmin/website/09_Publicationen/SPES_Policy_Papers.pdf

Sydoruk T. V., Doctor of Political Sciences, Professor, Department of Country Studies, National University of Ostroh Academy (Ukraine, Ostrog), taniasydoruk@rambler.ru

The geopolitical dimension of international processes in Eastern Europe: the EU and Russia in the region of “common neighbourhood”

A comparative analysis of geopolitical projects, objectives and instruments of “soft” and “hard” power of the European Union and Russia in Eastern Europe was made. The article argues that Moscow implements an active policy to hold Eastern Europe within its own sphere of influence, while the EU continues to pursue technocratic strategy towards the region’s states, based upon their gradual political and economic alignment with the EU without aspirations for the accession. The main “weak link” of the EU strategy is that EU, unlike Russia, follows more technocratic/bureaucratic approach and gives less attention to the political dimension. Furthermore, the EU wills less to provide benefits, privileges or use coercion, than Russia. Thus Russia still possesses considerable “soft” and “hard” levers that limit the EU impact on the transformation processes in the region’s countries.

Keywords: EU, Russia, geopolitics, Eastern Partnership, impact.

Сидорук Т. В., доктор политических наук, профессор кафедры страноведения, Национальный университет “Острожская академия” (Украина, Острог), taniasydoruk@rambler.ru

Геополитическое измерение международных процессов в Восточной Европе: ЕС и Россия в регионе “общего соседства”

Проведен сравнительный анализ геополитических проектов, целей и инструментов “мягкой” и “жесткой” силы Европейского Союза и России в Восточной Европе. Доказывается, что Москва реализует активную политику с целью удержания стран Восточной Европы в собственной сфере влияния, в то время как ЕС продолжает проводить технократическую стратегию по отношению к государствам региона, суть которой заключается в их постепенном политическом и экономическом выравнивании с ЕС без внятных надежд на фактическое присоединение. Основное “слабое звено” стратегии ЕС состоит в том, что он, в отличие от России, придерживается более технократического / бюрократического подхода и меньше внимание уделяет политическому измерению. Кроме того, ЕС в меньшей степени готов предоставить льготы, преференции или использовать принуждение, чем Россия. При этом РФ пока обладает существенными “мягкими” и “жесткими” рычагами, которые ограничивают влияние ЕС на трансформационные процессы в государствах региона.

Ключевые слова: ЕС, Россия, геополитика, Восточное партнерство, влияние.

* * *

УДК 325(94(44)087)

Сльота І. С.

аспірантка кафедри регіональних систем та європейської інтеграції, Дипломатична академія України при МЗС України (Україна, Київ), i.slyota@gmail.com

ОСНОВНІ ЕТАПИ ВПРОВАДЖЕННЯ МІГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ПІСЛЯ ДРУГОЇ СВІТОВОЇ ВІЙНИ У ФРАНЦІЇ

Зміни в геополітичному просторі, спонукають світ до кардинальних суспільних змін у різноманітних аспектах і сферах. Вдала урядова міграційна політика є однією зі складових успіху держави на міжнародній арені. В свою чергу, невдала політика проковує проблеми економічного, соціального та культурного характеру, а також несе загрозу для національної безпеки країни. Дана стаття присвячена висвітленню міграційної політики Франції в післявоєнний період, а саме досліджено трансформації в період після Другої світової війни. Проаналізовано зміни на законодавчому рівні в хронологічному порядку та проведено аналіз запроваджених законів, декретів та циркулярів. Друга світова війна внесла свої корективи в політику уряду. Пом’якшення політики через бажання уряду швидше відновити свій колишній потенціал та подальша неможливість влади стрияти напливу іммігрантів з бідних малорозвинених країн. Як наслідок, структура населення республіки змінювалась, а проблеми ставали дедалі більші рязючими.

Ключові слова: геополітика, міграційна політика, імміграція, післявоєнний період, Франція.

Міграція – це двосторонній процес, який відбувається за участю декількох сторін на різних умовах, в різний час та за різноманітних обставин.

Метою статті є дослідити основні етапи міграційної політики Франції, які відбулися на законодавчому рівні, проаналізувати як ці зміни відобразились на суспільстві та які проблеми виникли.

Актуальність теми дослідження не підлягає сумніву, адже проблема міграції відома кожній країні континенту.

В епоху глобалізації та швидкоплинного науково-технічного прогресу, міграційні потоки стали одним з факторів, що впливають на творення сучасної державної публічної політики. Однією з прерогатив для гарного позиціонування країни на міжнародній арені є успішна міграційна політика. Чому саме міграційна? В першу чергу це обумовлено впливом іммігрантів на економічну та соціальну складову. Вдала політика інтеграції новоприбулих іноземців до суспільства, стане в нагоді при розбудові будь-якої сфери. Водночас, позитивне вирішення проблем, пов’язаних з адаптацією іммігрантів допомагає уникнути загрози в зазіханні на національну безпеку держави.

Основними завданнями після Другої світової війни було відновити попередні темпи промислового виробництва та розвинути існуючу інфраструктуру. Саме тому, потреба в новій робочій силі ставала дедалі гострішою.

Проголошення незалежності африканськими країнами (починаючи з 1960–х рр.), війна в Алжирі (1954–1962 рр.) ось лише деякі фактори, які сприяли збільшенню міграційних потоків в напрямку до європейського континенту. Внутрішня ситуація в Алжирі після закінчення війни була напруженою. Відношення до європейських громадян було негативним, багато алжирців змушені були іммігрувати до Франції. Трансформації в суспільстві з точки зору ментальності є гарним прикладом для демонстрації їхнього впливу на подальшу внутрішню та зовнішню політику уряду.

В 1945 році (2 жовтня 1945 р.) було прийнято основний закон про міграцію. Цей закон регламентував в'їзд та перебування на території Франції іноземних громадян. Зміни на законодавчому рівні вбачались в запровадженні трьох типів карт: терміном дії на рік, на три роки та на 10 років. Також іммігранти отримували можливість просити надання їм статусу національності.

Починаючи з 1956 р. по 1972 р. великий вплив на процес імміграції має деколонізація. Закінчення Другої світової війни сприяло бажанню колоній отримати незалежність від метрополій та нарешті проголосити себе окремими державами. Деколонізація Індії (1947 р. – проголошено незалежність), країн Африки (починаючи з 1960 р.) та Азії спричинила збільшення потоку іммігрантів африканського, індійського та відповідно азійського походження у напрямку до старої Європи. Процес деколонізації змінив не тільки карту світу, спровокувавши створення нових незалежних держав на географічному просторі, але й вплинув на показник населення Франції. Проголошення незалежності у Французькій Індії в 1954 р., Індокитаї в 1945 р. та Камбоджі з Лаосом в 1953 р. дало поштовх для зростання міграційних потоків у напрямку до європейського континенту. Одночасно зі збільшенням імміграційних потоків з колишніх колоній, кількість іммігрантів з Італії та Іспанії теж зростає.

В 1970–х рр. було проголошено курс на політику “возз'єднання сімей”. Дана політика надавала іммігрантам можливість об'єднуватись з членами своїх сімей, найближчими родичами. Необхідною умовою для отримання французького громадянства була натуралізація.

В 1972 р. було підписано циркуляри Марселяна–Фонтане, відповідно до яких втрата робочого місця розцінювалась як втрата дозволу на проживання. Це спровокувало масові страйки мігрантів в найбільших містах Франції. В 1973 р. було прийнято ще один закон, спрямований на регулювання трудових відносин – циркуляр Горса. Цей документ дозволив легалізувати всіх нелегальних іммігрантів, які прибули до 1 червня 1973 р.

Наомітова криза 1973 року спричинила загострення економічної кризи, яка в свою чергу привела до збільшення рівня безробіття. Імміграційна політика теж перебуває в кризі: уряд вирішує припинити імміграцію та закрити кордони. Кінець “славного тридцятиліття” та економічний занепад змусили уряд переглянути існуючу політику в сфері міграції. В 1974 р. було обрано нового президента республіки – В. Ж. д'Естана. Реформування міграційної політики новообраний президент починає з бажання закрити кордони та повністю обмежити будь-які нові хвилі імміграції, в тому числі шляхом запровадження більш жорсткого контролю існуючої досі системи в'їзду. Серед нововведень потрібно також відзначити пропаганду заохочення добровільного повернення іммігрантів до країн походження. В жовтні 1974 р. Рада міністрів розпочала роботу над циклом законопроектів, спрямованих на вирішення проблем житлових, професійних та культурних проблем мігрантів. В 1975 р. іммігранти отримали дозвіл бути обраними до профспілок. В 1976 р. уряд проголошує курс на політику “возз'єднання сімей”. З 1977 р. почав діяти закон Столеру, відповідно до норм якого кожен іммігрант, який добровільно повертався додому отримав

премію в розмірі 10 тис. франків. Починаючи з 1978 р. було запроваджено та відпрацьовано дію механізму примусового повернення частини нелегальних іммігрантів (переважно трудових).

В 1980–х рр. міграційна політика зазнала значних змін на урядовому рівні. На початку 1980 р. було прийнято закон Бонне, який регламентував відносини іммігрантів та держави. Жорсткішими ставали умови за яких можливо було отримати громадянство. В грудні 1980 р. державний секретар з трудових питань і іммігрантів Л. Столеру під час своєї поїздки до Сенегалу, підписує угоду щодо організації повернення іммігрантів на батьківщину до Сенегалу – робітників.

В травні 1981 р. президентом Республіки стає Франсуа Міттеран. Наприкінці травня міністр внутрішніх справ Г. Деффер видає інструкції префектам, визначаючи умови експатріації іноземців [1]. Даним положення заборонено виселяти іноземців, народжених у Франції і тих, хто іммігрував у віці до 10 років. В серпні 1981 р. міністр закордонних справ Франції К. Чейссон під час свого візиту до країн північної Африки анонсує проект закону щодо внесення змін до виборчого права іммігрантів. Даний законопроект передбачає участь іноземців у муніципальних виборах (пізніше дану ініціативу неодноразово експлуатуватиме Ф. Олланд у своїй передвиборчій президентській кампанії 2012 року). В жовтні 1981 р. було прийнято новий закон, що надавав іноземцям більш широкі права й свободи. Так, наприклад, експатріація стала можливою лише за умови, що іммігранта було засуджено як мінімум на рік або за умови позитивного судового рішення (раніше достатньо було адміністративного протоколу). Крім того, пом'якшувались вимоги по відношенню до підлітків та осіб, які мали особистісні або сімейні зв'язки з громадянами Франції – їх репатріація ставала можливою лише у разі доведення їхньої публічної загрози по відношенню до держави. В листопаді 1981 р. було прийнято циркуляр, який відміняв виплату премії іммігрантам або членам їх родин в результаті їхнього добровільного повернення на батьківщину (Закон Столеру – Loi Stoleru). Восени 1982 р. державний секретаріат видає комюніке, анонсує успішну інтеграцію нелегальних іммігрантів: було оголошено про видачу більш ніж 100 тис. дозволів на проживання та роботу. Уряд ініціював прийняття ряду документів, спрямованих на регулювання нелегальної та легальної імміграції. Серед головних цілей було: введення систематичного контролю за нелегальними іммігрантами, застосування заходів боротьби проти їхніх роботодавців, обмеження кількості сезонних працівників. Разом з тим, було розроблено перші пропозиції щодо полегшення умов отримання “робочої картки” та створення відповідних умов для культурної, професійної та економічної інтеграції. В квітні 1984 року Кабінет Міністрів виступає за створення документу, який би об'єднував в собі функції “робочої картки та картки на проживання”. Так, в липні 1984 р. уряд розпочав реформування у сфері надання документів. Було ініційовано розробку “дозволу на проживання та працю” (зокрема, картки, дійсної протягом 10 років з моменту отримання особою документу). В жовтні 1984 р. Рада міністрів видає комюніке про запровадження заходів задля покращення політики в сфері збору даних та обробки документів іммігруючих. Одночас-

но з запровадженням урядом змін на законодавчому рівні, Міністерство соціальних справ та національної солідарності продовжує вживати заходи, спрямовані на боротьбу проти расизму на офіційному рівні. Модернізації розробок та удосконалення існуючих зв'язків, затвердження нових умов по співпраці повітряної та наземної поліції, створення загальної бази централізації даних. Ще одним заходом було створення Ж. Шираком, тодішнім прем'єр-міністром – Комісії з питань національності. Головним завданням даного органу було проведення реформи в інституті надання громадянства. В 1985 р. міністр освіти звертає увагу на потребу в інтеграції більш ніж мільйона дітей іммігрантів і наголошує на необхідності заохочення вивчення державної мови. В 1986 р. було прийнято закон Паскуа (Loi Pasqua), спрямований на регулювання умов для в'їзду та проживання на території республіки. В січні 1988 р. Ж. Ширак та М. Лонг, який обіймав посаду віце-президента уряду та був головою Комісії з питань національності презентували звіт під назвою: “Бути французом: сьогодні і завтра”. Даний документ вмішав в собі серію пропозицій в сфері надання громадянства молодими особами віком від 18 до 21 року, які були народжені від батьків іноземців та проживали на території Франції протягом останніх п'яти років свого життя.

В травні 1988 р. Ф. Міттерана було переобрано президентом Франції. Того ж року, декретом № 88–24 було перейменовано Національний офіс імміграції (ONI) на Офіс міжнародних міграцій (OMI). В серпні 1989 р. Парламентська Асамблея Франції приймає закон Джокса (Loi Joxe) [2]. Прерогативою даного закону є роз'яснення умов, необхідних для в'їзду та проживання на території Франції. В грудні 1989 р. Декретом № 89–912 створено Вищу раду з питань інтеграції. Головною метою створення даного органу було подальше надання (у разі потреби) прем'єр-міністру або міжміністерському комітету з інтеграції консультацій з питань інтеграції.

В січні 1990 р. прем'єр-міністр Франції М. Рокар зазначив, що “ми не можемо приймати всіх бідних світу” [3]. В серпні 1991 р. було опубліковано Декрет № 91–829, що ускладнював умови, необхідні іноземцям для в'їзду та проживання. Так, відповідно до вищезазначеного декрету, обов'язковою умовою для в'їзду іноземця на територію Франції було надання документу (сертифікату), що підтверджував би наявність необхідних житлових умов для майбутнього іммігранта. Загалом за час президентства Ф. Міттерана було запропоновано чимало законопроектів та прийнято не менше директив, спрямованих на посилення регулювання імміграційних процесів різного характеру. Проте, одним з головних бажань уряду залишається отримати можливість стабілізувати ситуацію в цілому. Якщо врегулювати легальний потік іммігрантів здається, хоча важким, однак можливим для виконання завданням, то ситуація з нелегальною імміграцією завдає набагато більшого клопоту, а її вирішення досі залишається примарним. Мабуть, саме тому французький уряд зосереджується на вирішенні, здавалось би більш легкої проблеми. В 1992 р. Вища Рада Франції публікує звіт в якому звертає увагу на різницю між культурними традиціями французьких громадян та тими нормами і догмами, що існують в країнах іммігрантів. В лютому 1992 року прийнято Закон № 92–190 відповідно до якого створювались спеціальні “тран-

зитні зони”. Основною метою створення вищезазначених “зон” було розміщати іноземців, затриманих в результаті порушення ними законів. Максимальний строк можливого перебування іноземців складав максимум 30 днів. В червні 1992 р. Рада міністрів ініціює новий закон, що мав на меті доповнити попередній. Останній передбачав створення даних зон не тільки в аеропортах, як в попередньому випадку, а й в портах. Крім іншого, змінювались терміни. Строк утримання іноземців зменшувалось до 20 днів. Пізніше дані норми неодноразово зазнавали змін.

В жовтні 1994 р. відповідно до Декрету № 94–885 було створено Центральне управління по контролю за імміграцією та для боротьби з трудовими нелегалами (DICCILEC). Розпад Радянського союзу поклав початок третьої хвилі імміграції. 1990–ті рр. знаменувались відкриттям кордонів та збільшенням потоку іммігрантів з держав колишнього соцтабору. Багато радянських жителів не розуміли, що робити з отриманою свободою, як жити далі – жителі колишньої держави-гіганта розгубились. Одні робили вигляд, що нічого не сталося, інші – намагались вижити. Одні залишались на батьківщині, інші – віддали протипагу імміграції, сподіваючись на кращу долю. Серед основних причин від'їзду передусім безумовно були економічні. Крах системи, відсутність стабільності в новостворених державах (Росія, Україна та інші країни пострадянського простору), безробіття, девальвація національних валют – всі ці чинники сприяли збільшенню потоку іммігрантів у напрямку до “старої Європи”. Так, в 1993 р. за директиви Ш. Паскуа (тодішнього міністра внутрішніх справ) було прийнято закон, який не тільки забороняв іноземним студентам працювати, а й розширював права поліції щодо мігрантів [4].

В травні 1995 р. Ж. Ширак стає новим президентом Франції. Обрання нового президента спряло проголошенню змін існуючого курсу, так 11 травня 1998 р. було прийнято закон Ж.–П. Шевенмана. Даний закон заохочував міграцію висококваліфікованої робочої сили та студентства.

В жовтні 1999 р. в Тампері (Фінляндія), відбувся саміт на якому Франція, Велика Британія та Німеччина проголосили про запровадження нового спільного проекту, головною метою якого було замінити “нульову міграцію”, натомість дати можливість країнам співпрацювати в сфері міграційної політики. В 2000–у році Європейська комісія презентує звіт, в якому піднімає проблеми расизму та не толерантного поводження з інакшими. Рада Європи пропонує Франції звернути увагу на існуючу проблему дискримінації та провести заходи для покращення становища нащадків іммігрантів. В лютому 2002 р. Комітет з питань юриспруденції та внутрішніх справ Європейського Союзу затверджує план, спрямований на боротьбу з нелегальною імміграцією та на отримання Конвенції з прав людини [5].

В травні 2002 р. Ж. Ширак повторно обирають президентом. Водночас, Рада ЄС проголошує боротьбу з нелегальною імміграцією пріоритетним завданням [6].

Потрібно визнати, що не залежно від того, який уряд керує Францією, головними завданнями міграційної політики були і залишаються наступні аспекти: управління міграційними потоками, інтеграція іммігрантів та боротьба з нелегальною міграцією та питання.

Отже, після Другої світової війни ситуація у Франції та на європейському континенті була складною. Втрати були серйозними. Розбудова інфраструктури, розвиток індустріальної промисловості та інших галузей супроводжувались прогресуючою необхідністю в людських ресурсах. Для періоду 1945–1970 характерним є потреба в робочій силі задля розбудови промисловості та удосконалення існуючої інфраструктури та створення Національного Офісу з імміграції (пізніше перемейнованого в Організацію з міжнародного міграції). Тема міграції експлуатуються багатьма політичними силами. Однак, на жаль, не завжди береться до уваги участь іммігрантів в житті суспільства та сплата податків в державну скарбницю. Незмінними залишаються причини та потреби іммігрантів. Це переважно економічні. З однієї сторони, іноземець хоче жити краще, ніж в країні-походження, а з іншого боку – Франція бажає знайти дешеву робочу силу.

Головними завданнями для 1980–х рр. були боротьба з нелегальною міграцією, зменшення кількості сезонних робітників та, головне – максимальний контроль над імміграційними потоками. Одночасно з запровадженням політики обмежень, влада шукала вихід для обмеження проявів насилля та расизму, намагалась боротись з розповсюдженням не толерантного відношення до новоприбулих. 1990–і рр. мали на меті зберегти існуючу національну ідентичність та дозволяли дещо змінити саму ідею цієї ідентичності, однак на законодавчому рівні найбільш важливим було подолати проблеми, пов'язані з нелегальними іммігрантами. Необхідність в натуралізації мігрантів та адаптації їхніх дітей, соціалізації новоприбулих та інтеграції вже проживаючих – це лише деякі пріоритетні напрямки для уряду.

Вироблення зрозумілого механізму регулювання є важливим елементом для проведення більш виваженого курсу міграційної політики і для полегшення умов для перетину кордону тими, в кому є потреба. Головними завданнями для ХХ–го століття було вирішити демографічну проблему, відбудувати втрачені внаслідок Другої світової війни підприємства та відтворити колишні позиції. Економічна криза 1970–х рр. змусила уряд змінити курс та перейти від відкритої міграційної політики до обмеженої. Питання боротьби з нелегальною імміграцією, бажання гармонізувати існуючу політику та запровадити норми, використання яких були б посиленням для всіх гравців й досі залишаються актуальними.

Список використаних джерел

1. Архів Парламентської асамблеї Франції. – Режим доступу : archives.assemblee-nationale.fr/
2. Закон щодо перебування іноземних громадян на території Франції. – Режим доступу : <http://www.legifrance.gouv.fr/texteconsolide/MBFAA.html>
3. Communiqué de presse de Rencontre des élus socialistes originaires du Magreb des 07 janvier, 1990.
4. Immigration: la nouvelle politique française. – Режим доступу : <http://parisiensdboutdumonde.fr/>
5. Justice, affaires intérieures et protection civile. – Bruxelles, le 28 février 2002. – Режим доступу : http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/fr/jha/69744.pdf
6. Immigration as priority task. – Режим доступу : http://europa.eu.int/comm/justice_home/news/immigration/index_fr.html

References

1. Arkhiv Parlamentskoi asamblei Frantsii. – Rejym dostyпу : archives.assemblee-nationale.fr/

2. Zakon schodo perebyvannya inozemnix gromadyan na teritorii Frantsii. – Rejym dostyпу : <http://www.legifrance.gouv.fr/texteconsolide/MBFAA.html>

3. Communiqué de presse de Rencontre des élus socialistes originaires du Magreb des 07 janvier, 1990.

4. Immigration: la nouvelle politique française. – Rejym dostyпу : <http://parisiensdboutdumonde.fr/>

5. Justice, affaires intérieures et protection civile. – Bruxelles, le 28 février 2002. – Rejym dostyпу : http://www.consilium.europa.eu/uedocs/cms_data/docs/pressdata/fr/jha/69744.pdf

6. Immigration as priority task. – Rejym dostyпу : http://europa.eu.int/comm/justice_home/news/immigration/index_fr.html

Slota I. S., post-graduated student of the Chair of Regional Systems and European Integration, Diplomatic academy of Ukraine, MFA of Ukraine (Ukraine, Kiev), i.slyota@gmail.com

The main stages of migration policy establishment in France after the Second World War

Transformations in geopolitics provoke changes in other spheres. Successful government policy is one of the components of successful state position on the international arena. On the other hand, bad policy provokes economic, social and cultural problems and can be a reason of national security menace. This article is devoted to migration policy of France during the post-war period, particularly after the Second World War. Law changes are analyzed in chronological order, the same as analysis of law, decrees and circulars is made. The Second World War had its strong influence on the government migration policy. Political softness because of strong desire of government makers to restore former state power rapidly and the next government insistence, all these favored new flows of immigrants from poor countries. As a result, the population content transformed a lot, and the problems became more and more serious.

Keywords: geopolitics, migration policy, immigration, post-war period, France.

Слота І. С., аспірантка кафедри регіональних систем і європейської інтеграції, Дипломатическа академія України при МЗС України (Україна, Київ), i.slyota@gmail.com

Основные этапы внедрения миграционной политики после Второй мировой войны во Франции

Трансформации в геополитике влекут за собой кардинальные изменения в различных сферах. Удачная миграционная политика – одна из составляющих успеха любой страны на международной арене. В свою очередь, неудачная политика влечёт за собой возникновение проблем экономического, социального и культурного характера, а также несёт угрозу национальной безопасности. Данная статья посвящена миграционной политике Франции в послевоенный период. Проанализировано изменения на законодательном уровне в хронологическом порядке и проведён анализ разработанных законов, декретов и циркуляров. Вторая мировая война внесла свои коррективы в политику, проводимую правительством. Значительное смягчение требований ввиду желания правительства как можно быстрее реанимировать свой бывший потенциал и дальнейшая непродвигательность властей по отношению к качеству принимаемых иммигрантов только способствовали увеличению потока иммигрантов из бедных стран. Как последствие, структура населения республики значительно изменилась, а проблем становилось всё больше.

Ключевые слова: геополитика, миграционная политика, иммиграция, послевоенный период, Франция.